

רוזל מדחלת על כל התולעים

עמליה ארבל, הצעירה ובעלת הגלר-יה התל-אביבית, היתה מאז ומתמיד על-מה ששבה. משום כך, לא האמינה גם ביותר בכל מיצוות העשה ואל תעשה, ובסיפורים בעלי מוסר השכל עמוק כמו אודות הפרי האסור בגן-עדן, וכדומה. השבוע, היא נוכחה לדעת כמה ש-חשוב דווקא כן להאמין.

ההתגלות היכתה אותה דווקא במקום מאוד לא מיועד למטרות כאלה — בקא-זינו של מונטה-קארלו. לאחר פסטיבל-הסרטים בקאן, סרה עמליה, בחברת ה-עיתונאי עימנואל בריקדמא והמפיק מנחם גולן — לפוש קצת בקאזינו.

לעמליה אמנם לא היתה אגורה בכיס, אבל זה, אצל בחורה כמו עמליה, מער-לם לא היווה בעייה. בחינניות שאין דר-מה לה, ובטבעיות הגדולה ביותר בער-לם, היא חלפה בין השולחנות, הרביצה חיוך מקסים, והפליטה כללית לחלל אפוף-העשן: „הוי, כמה שאני רוצה לשחק קצת.“ ותאמינו או לא, לא היה שולחן שלא נמצא בו מתנדב ששילשל בידיה כמה גבעות קטנות של ז'סטונים. וכך היא שיחקה כל הערב. קצת הרווי-ח, קצת הפסידה, אבל העיקר היה ה-בילוי והמצברוח. בייחוד המצברוח. עד כדי-כך שפר מצברוחה על עמליה, שהיא ניגשה לסל-פירות ענקי, שניצב דומם ב-אחת הפינות של האולם המפואר, נט-לה אותה, והחלה סובבת בין השולחנות, מעניקה לאורחים פה אגס, שם אפרסק,

כאן מנגו, שם אננס. מובן שכולם הודו לה בחיוך ובחיבה.

החיוכים — לפחות של עמליה ושני מלוויה — נמחקו בסוף הערב, כאשר השלישייה העליזה פנתה לעבר היציאה.

הפרי האסור

יכולים להמשיך להתגורר עוד שבוע שלם במלון, במחיר הפרי האסור. נו טוב, לך תזע.

רבי-מלצרים הדור, במדי גרל של נפול-יון, השתחוה באדיבות, הגיש לגבר ש-נראה כמלווה הראשי של עמליה, הלא

שמחת עניים

בימים אלה, הגיע לביקור בארץ לא אחר מאשר **סאשא כהנא**. ואל תשאלו איך הגיע. במסע ניצחון.

סאשא, אם לרענן את זיכרוכם, הוא לא אחר מאשר האישיות הדומיננטית מ-אחורי הבאר באתרים תל-אביביים ידועים כטיפאניס, עינבר וקינגס-קלאב. כלומר, היה: לפני כשנה וחצי הוא התלית שאין עתיד מאחורי הבאר, עבר לגרמניה. ו-תיראו אותו היום.

קודם כל, היום הוא מטר 92, לעומת מטר 88 שהיה בארץ. זה בגלל העקבים המודרניים של היום.

אבל תיראו מלבד זה: בשביל יום עבו-דה, הוא מספר, הוא מקבל היום 500

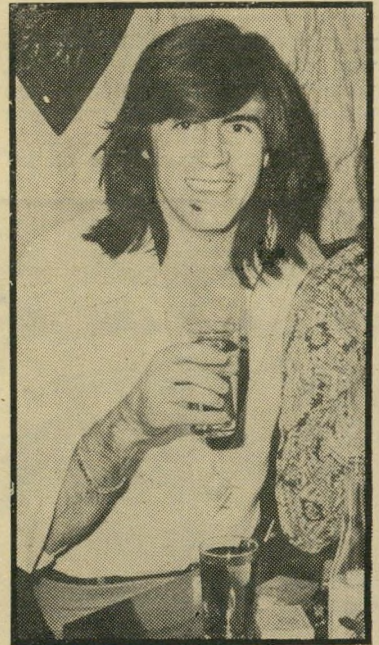
אין נביא בעירו

מארגן. זהה שעשה-שעתיים עבודה בסך-הכל. מה העבודה? דוגמנות וסרטים כמו-בן.

ותישאלו באיזו חברה הוא מסתובב. כלומר, אינכם צריכים לשאול. סאשא יס-פר גם ככה: בחברת גדולי הכוכבים והכוכבות של אירופה.

ותישאלו איך הם מתייחסים אליו: לא פה בארץ. פה בארץ, נזכר השבוע סאשא בחיוך מבטל, כשהיה מבקש מבחורה הל-וואה קטנה של כמה עשיריות, היתה שו-לחת אותו לכל הרחות. בגרמניה, אם הוא מבקש מהכוכבת הכי מפורסמת טובה דומה, היא נותנת לו פי שניים. פשוט אין מה להשוות, והוה זה.

בהחלט זהו זה. בשביל עולה חדש מרוס-יה, שעלה ארצה לפני שמונה שנים, והוא אז עלם טוב מבית טוב בגיל 16, זה בהחלט זהו זה.

סאשא

למדי בארץ לא מוכן להחליפה ב90. היא ישבה יום אחד בבסיס שלה, הלא הוא קפה האמנים התל-אביבי נוגה, כאשר מס-הכנסה נפל עליה.

רטיטה

היתה זו אהבה ממבט ראשון. מאותו יום, הפך המפקח לחובב שירה מובהק, רר במחיצת אשתו וילדיו ברמת-גן, לא הפריעה לו להשתתף בכל הופעותיה של הזמרת ברחבי הארץ. בימים אלה, חגגו השניים מלאות שנתיים להיכרותם.

אחרי החגיגה, נזכרה סריטה בהבטחת המפקח שאו-טו-טו הוא מתגרש ומתחתן איתה, ושאלה אותו על כך. שאלה פר-שאלה שם — והתגלתה לה האמת המרה, שעל מסי-הכנסה אי-אפשר לסמוך.

פנתה סריטה לאשתו, של המפקח, סיפ-רה לה על עבודת-החוזק של בעלה. האשה הופתעה אך לא עשתה מאומה בנידון. השבוע, נטלה סריטה את מפתחות דר-רתה מידיו של נציג מסי-הכנסה והכריזה ברבים: „אם ירצה להיכנס, שיביא צו-חיפוש. ובחתימת שופט.“

אי אפשר לסמוך על מסי-הכנסה

אי אפשר לסמוך על מסי-הכנסה

כמו רבים וטובים אחרים, התחילו גם צרותיה של **רטיטה הרוויץ** כאשר מס-הכנסה התלבש עליה.

סריטה, אם יש בורים ביניכם שלא יודעים, היא זמרת נודעת, שקהל נכבד

מי-מנוחות. בחצר הענקית, בוויולה של הרובינים בקיסריה, התכנסו כל ותיקי תל-אביב הקטנה, יידידיו של ראובן מ-

ימים שלא ישובו עוד, וכל המיזומי של ימינו אנו — החל מבי. גי, עבור ל-**לולה בר**, ידידה ותיקה שיצרה את

עמי ואריאדה (לימינו — ראובן, לשמאדה — אסתר)

שימלתה של הכלה, וכלה בשמות כ-**וולטר איתן**, **מאיר וייסגאל**, השגר-ריר וולווארת **ברבור**, שבא עם העי-תונאית **מירח אברך**, וכן הלאה וכן הלאה, מלוא כל החצר.

לפני ארבע שנים, חיתן ראובן, באר-תה חצר עצמה, את בנו **דויד**. עתה,

בחנתונה

הלכה הבת בעקבות אחיה. לקח אותה, אל מחוץ לחצר ולבית, **עמי גניגר**, נח-לניק לשעבר, למרות שהיום הוא כבר בחור רציני, בנם של בעלי חברת תיא.

הטקס עצמו היה אזורי למדי, בהת-חשב ברוח החזקה שנשבה מהים. האיר-גון היה בוהמיניי למהדרין: מי שהצ-ליח למצוא כוס — לא מצא את הוויס-קי. מי שמצא את הוויסקי — לא מצא כוס. בחורים עם צלחות חיפשו בחו-רות עם מזלגות, וכן הלאה וכן הלאה. לא שזה הפריע למישוהו. אדרבא, זה רק הגביר את השימחה.